

Igazság

Jött.

Sebhelyes csavargó, sokszínű arcu,
keletről verte ide csúf vihar.
Csak jött és mosolygó, ferde szemein
nem látszott, mit tud; jót, rosszat akar?
Tegnap kuli volt, ma tán szamuráj,
s milliók bamba vérén hőssé lett mára:
az Igazság volt. És ez az igazság
ferdeszemű, kétszinű, sárga.

Jött.

Afrikában még táncolt szent tabuk körül,
s majmokkal rikoltott vig vasárnapot.
Fától gyümölcsöt, földtől földi jókat,
apjától életet ingyen kapott.
Ma bányák szörnyű mélyén átkozódik,
ma leköpi s gyáva szégyenben ég el.
Ez is igazság. És ez az igazság
a fekete Igazság, a néger...

Jött.

Jobbágyok verték rá arany ruháját,
minden sugarát ezer év csiszolta.
Könyvet, kardot és korbácsot hozott,
ahogy tanított, s ahogyan tanulta.
Föld felett, föld alatt, vízben, víz alatt,
az igazsága Igazság maradt.
Hinni nem hisz, de ötezeróta
az igazsága gulyos axióma:
hogy az eszkimó sok és kevés a fóka,
és minden fóka csak az övé, ezér'
ez is Igazság, ez a fehér...

Igazság?

A feketének, a sárgának és a fehérnek,
külön és igaz igazsága van
a kutyanak is, és a kutyapecérnek!
A pék igazsága a drága kenyér,
a gyárosé a háború, s a vér...
A munkásé: kis munka, s fizetés,
a sirásóé: sok, sok temetés.
Igazság...?

Mindenki vall itt százszor igazat,
sokan vagyunk mi, igaz igazak.
S a százezernyi igazság között,
ez Igazság már rég elköltözött.

Gál László